

Bijtanken...

Kort verhaal
door M. Heijenck

„Super, meneer?”

„Graag ja. Doe 'em maar vol.”

Het mannetje bij de benzinepomp rept zich om de meneer met zijn glanzende slee van dienst te zijn, op deze vrij vroege zondagmorgen.

Meneren met mooie auto's zijn soms wat ongeduldig. Hij weet dat uit zijn jarenlange ervaring. Hij heeft geleerd de mensen op het eerste gezicht behoorlijk door te hebben. Met sommigen kun je een praatje maken en dat doet hij graag, want het wachthouden bij de tank is soms wat eentonig.

Maar 't is goed, dat hij dit nog doen kan. Voor werk in de garage is hij niet meer geschikt. Hij is gauw aan zijn pensioen toe. Misschien zal het hem nog afvallen. Hij mag graag wat praten met mensen, die door het volle leven toeren. Hij mag er graag wat van zijn gedachten aan kwijt.

Aan sommige mensen kun je die kwijt. Aan anderen niet. Je ziet het op het eerste gezicht. Deze meneer valt misschien nog wel mee. Hij staat geduldig bij het tanken te wachten. Daarom probeert het mannetje, wanneer de meneer zijn portemonnaie trekt om af te rekenen: „Meneer gaat zeker naar de kerk?” Meneer zoekt grabbelend het geld bij elkaar en geeft geen antwoord.

Nee, meneer van Borghaar antwoordt niet op die onbescheiden vraag.

Wat verbeeld zo'n mannetje zich wel? Dat hij hem aan de neus zal hangen waar de reis heengaat? De kerk? Daar is vanmorgen al genoeg om te doen geweest. Zijn vrouw meende: „Zouden we niet eens naar de kerk gaan?”

Kribbig antwoordde hij: „Laten we nou eens één keer alle plichten aan de kant zetten en gewoon gezellig uitgaan met z'n allen.”

„Nou ja, als het zo'n plicht voor je is... Dan heb je trouwens de vorige week je plicht ook al verzaakt en die week daarvoor en...”

„Ja, ja, hou maar op. Ik weet wel dat ik een ontrouwe kerkganger ben. Maar laten we ons vanmorgen asjeblijft nergens druk om maken en alleen maar genieten van het mooie weer.”

Zo ging dat vanmorgen. En natuurlijk heeft hij gewonnen. Zo zitten ze dan nu in de auto. Juultje bij zijn vrouw op de achterbank en Pimmetje voorin. Ze weten niet eens waar ze heen gaan. Zo maar ergens, waar het mooi is en de kinderen spelen kunnen. 't Zal allemaal prachtig gaan, maar nou komt dat mannetje met „de kerk”.

Pimmetje heeft het portierraampje omlaag gedraaid. Kan hij lekker horen waar die grote mensen over praten. Dat is soms heel leuk.

Ja, moet je horen wat de man nu zegt.

„Ja meneer, ik heb nu dienst, maar vanavond ga ik ook. Een mens is net een auto, wat zegt u, meneer. Wij moeten ook af en toe weer even bijtanken, anders sta je plotseling een keer aan de kant. Je kan niet meer verder, al ziet je wagentje er nog zo piekfijn uit. Ons bij laten tanken, dat doen we onder meer in de kerk, wat u meneer! Dank u beleefd!”

Hij knikt glimlachend tegen de inzittenden en gaat de weg op om te zien of meneer veilig weg kan rijden. „Kom maar!” wenkt hij en slaat nog eens aan zijn pet, met een brede lach. Heeft hij niet eens gemerkt, dat meneer niets op zijn gekeuvel geantwoord heeft? En dat meneers gezicht stroef staat?

Van Borghaar wil de oude-mannetjes-praat direct van zich afzetten, maar het lukt niet helemaal.

En dan begint Pimmetje ook nog: „Wat een grappige man was dat, hè pap? Hij zei zulke leuke dingen.”

„Grappig, ja”, bromt Van Borghaar. „Wat je grappig noemt”, denkt hij nijdig. „Sta je plotseling een keer aan de kant. Je kunt niet verder...”

Gek, waarom maakt hij zich kwaad om die zotte woorden van het mannetje.

„Pap, mag de radio aan?” Pimmetje wil volop genieten. Daar hoort ook bij, dat de radio in de auto aan is. Dat is erg gezellig.

Vader geeft hem zijn zin.

Even later klinkt er een stem.

„Hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij verzet u altijd tegen de Heilige Geest; gelijk uw vaderen, zo ook...”

Pats! Van Borghaar heeft de radio met een bruuske beweging uitgeschakeld.

„Blijft het zo, vandaag?” sist hij tussen zijn tanden. Pimmetje kijkt heel verwonderd. „Waarom doet u 'em nou weer uit?” vraagt hij pruilend.

„Och, die man kletst!”

„Misschien komt er straks muziek”, zegt Juultje van de achterbank.

„Zingen jullie maar wat”, antwoordt vader, die bang is, dat hij nog meer stichtelijkheid te horen krijgt via aandoenlijke liederen, die waarschijnlijk in de radiokerkdienst ten gehore zullen worden gebracht.

Pimmetje haalt verongelikt zijn schouders op. Pap is niks aarig.

Maar Juultje begint:

*„Daal Schepper, Heil'ge Geest, daal af!
Uw adem, die ons 't aanzijn gaf,
vervull'...”*

„Is 't nou uit!” roept vader.

Pim en Juul begrijpen er niets van. Vader vroeg zelf...

Juul kijkt moeder eens aan. Die zit daar maar niks te zeggen. 't Lijkt zelfs, of ze binnenpretjes heeft. Haar mond trilt een beetje, als van ingehouden lachen. Het doet Juultje hopen, dat er met moeder wel te praten valt.

„Pappie zei toch zelf dat we zingen moesten hè mam?”

Moeder knikt glimlachend. Ze strijkt Juul over het haar. De kleine meid begrijpt niet, dat het vader een beetje tegenloopt. Hij wilde zo „onbezorgd” genieten en zich nergens druk om maken en nu wordt de stakker telkens weer met zijn neus op het evangelie gedrukt. Daarom moet moeder zo stilletjes lachen. Een lach van vertrouwen, misschien, op de verhooring van het gezongen gebed: „Daal, Schepper, Heil'ge Geest, daal af...”

„Ja, vader heeft erom gevraagd”, zegt ze.

„Maar wist ik, dat ze dat zingen zou?” moppert vader.

„We hebben het op school geleerd. En 't is heel mooi. De juffrouw zei het ook. 't Is van Pinksteren.”

„Ja, ja, dat begrijp ik.

Pimmetje meent, dat hij maar eens van dit onverkwikkelijke onderwerp af moet stappen en vader tot andere gedachten moet brengen. Hij heeft een poosje met veel aandacht naar buiten gekeken en nu roept hij opeens uit: „Kijk eens! Allemaal pinksterbloemen in die wei en daar ook, langs de sloot. Mogen we er wat gaan plukken?”

Verwachtigsvol kijkt hij vader aan. Is de manoeuvre gelukt? Kan vader nou eindelijk weer eens gewoon kijken?

Hij schrikt. Vader fronst zijn voorhoofd. „Pinkster”-bloemen. Nou moeten ze toch ophouden!

„Schei asjeblijft uit, jullie!” zegt hij zuchtend. „Jullie bederven m'n hele plezier...” Hij wil nog venijniger uitvaren, maar dan klinkt achter uit de wagen moeders lach als een klingelend belletje.

En omdat hij op geen stukken na begrijpt, wat er te lachen valt en er nu schoon genoeg van heeft, stuurt hij de auto naar de kant.

„Voorruit, pluk maar raak! Maar val niet in de sloot!”

Samen staan de ouders dan te kijken naar hun kinderen, die bloemen plukken in de zon.

„Lief zijn ze, hè?” zegt moeder zachtjes. De man kan niet anders dan stilletjes knikken.

„Ze konden het echt niet helpen, dat ze je boos maakten”, gaat ze verder. „Misschien waren zij en het mannetje bij de tank onbewust waarschuwingseinen. Onze tank kon namelijk wel eens leeg raken...”

Hij kijkt haar aan.

Begint zij nou ook?

Maar hij ziet zoveel medeleven in haar ogen en het gebaar van haar hand op zijn arm is zo vol liefde, dat hij voelt, dat het geen plagerijtje is.

Zoals geen van de voorvalletjes van vanmorgen plagerijtjes waren, maar tekenen van Gods werk in de mens. Van Zijn nooit verminderende liefde. Hij voelt een aarzelende blijheid komen in zijn denken.

Maar hij zegt alleen maar: „We zouden ook vanavond naar de kerk kunnen, net als dat mannetje. Volgens hem kun je je daar onder meer bij laten tanken. Dank u beleefd!”

Dit laatste zegt hij er zo maar bij, de stem van het mannetje nabootsend. Maar vreemd genoeg klinkt het haar in de oren als een dankzegging aan Hem, die ons nooit in de steek laat!

PRACTIJK DER KINDERBESCHERMING

door D. FABER, Administrateur der
Dr. Mr. Willem v. d. Berghstichting te Noordwijk

*

Dit werkje geeft studerende voor diploma A Kinderbescherming, gezinsvoogden, praktische sociale werkers en allen, die met 't wijde veld der kinderbescherming te maken hebben, belangrijke en onmisbare stof.

Vierde herziene druk. — Prijs ingenaaid f 2,25

Verkrijgbaar bij de boekhandel en bij
NEERBOSCH' UITGEVERIJ TE NEERBOSCH